

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Παρὰ τοῖς συγχρόνοις οἱ ἔξοχοι ἰατροὶ ἀποκτώσι τὴν μὲν ἀληθῆ καὶ ἀπέραντον δόξαν. Οἱ ἄνθρωποι φροντίζουσι καὶ ἀγαπῶσι τὴν σωματικὴν αὐτῶν εὐεξίαν περισσότερο ἢ πάντοτε τῆς διανοητικῆς, οἱ δὲ κατέχοντες τὸ μυστήριον τῆς διατηρήσεώς της, λαμβάνουσι τὴν πρώτην καὶ καλλίστην θέσιν εἰς τὰς καρδίας των. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρήθη καὶ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδώρου Ἀρεταίου. Σπανίως ἐξέδηλώθη εἰλικρινέστερον καὶ πανδηρότερον πένθος, ὅσον κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ διαπρεποῦς χειρουργοῦ. Ὁ λαός, ὁ ἀληθῆς λαός ἦγεν αὐτό. Αἱ ἐπιβεβλημένα τιμαὶ καὶ αἱ ψευδαιτιεῖς, αἱ συνήθειαι κατὰ τὰς κηδείας τῶν πλουσίων, τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἐπισήμων, ὑπεχώρησαν. Ἐβλεπε δὲ χιλιάδας ἀνθρώπων, παντοῦ ὄθεν διήρχετο ὁ νεκρὸς ἐκεῖνου, τοῦ ὁποῦ ἢ διὰ μαχαίρας ὀπλισμένη χεὶρ ἀπέτραψε τσακίαι ἀπ' αὐτοῦ τὸν θάνατον, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυμένους, μὲ τὴν καρδίαν μεστήν εὐγνωμοσύνης. Οἱ πλείστοι τῶν ἐπὶ τοῦ φερέρου του κατατεθέντων στεφάνων δὲν ἀπετέλουν ἐκπλήρωσιν τύπου ἀπλοῦ. Ἡ κατάθειαι μάλιστα ἐνδὸς ἐξ αὐτῶν συνεκίνησε μέχρι δακρύων τοὺς σοβαροὺς παρειαρισκομένους. Τὸν ἔφερε τὴν πρώτην νέος πτωχός, γωλός, σύρων μετὰ κόπου τὴν ξυλίνην του κνήμην, καὶ τὸν κατέθεσεν ἄνευ προσφωνήσεως, βρέχων αὐτόν, διὰ δακρύων θαλερῶν, ὡς εἴαν ἤθελε πρὸ τοῦ πλούτου τῶν ἄλλων νὰ τον στολίσῃ δι' ἀδαμάντων. Καὶ ἦτο πλήρης θερμῆς εὐγνωμοσύνης ὁ καλὸς νέος, τοῦ ὁποῦ μόνον διὰ τῆς δεξιότητος τοῦ χειρουργοῦ εἶχε σωθῆ ἢ ζωῆ, κινδυνεύουσα ἐκ σφαίρας τὴν ὅποιαν εἶχε λάβει εἰς τὸν πόδα κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 14 Ὀκτωβρίου. Εἶνε ὑποδηματοκαθαριστής καὶ ὀνομάζεται Χρῆστος Βασιλείου.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ὥραία διαθήκη τοῦ Ἀρεταίου πόσῃ καλῆν ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ πῶς ἐπέτεινε τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ εὐλογίας τοῦ κόσμου! Ἡ μεγάλη περιουσία, τὴν ὅποιαν συνήγαγε κατὰ τὸ διάστημα τῆς εὐεργετικῆς ζωῆς του ὁ ἐπιστήμων, ἐκτὸς τῶν κληροδοτημάτων τὰ ὅποια ὑπηγόρευσε τὸ συγγενικὸν φίλτρον καὶ ἡ εὐγνωμῶν ψυχῆ, ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ διατίθεται ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ἐπιστήμης, τὴν ὅποιαν ἐθεράπευε. Καθιστᾷ διαγωνίσμα ἰατρικὸν καὶ ἰδρύει μεγάλην Χειρουργικὴν κλινικὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Ἐλένης. Οἱ πλούσιοι, οἱ γενναίως ἀμείβοντες τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑπηρεσίας τοῦ ἰατροῦ, κατέθετον οὕτω τὸν ἔρανον των εἰς ἀσφαλῆς ταμεῖον, προωρισμένον μίαν ἡμέραν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῶν πτωχῶν καὶ ὅτι ὀλίγον νὰ προαγάγῃ παρ' ἡμῖν τὴν Ἐπιστήμην, τὴν ἔχουσαν ἔργον φιλόνηρον τῆς ζωῆς τὴν διάσωσιν...

Πέντε ἄγνωστοι, θηριώδεις κακοῦργοι καὶ ἀπαίσιοι,

ἀλλ' ἄγνωστοι δυστυχῶς ἀκόμη, κατετάρραξαν ἐπὶ δύο νύκτας τὴν πόλιν, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπέπεσαν ὡς θύελλα. Καὶ τὴν μὲν προηγουμένην νύκτα ἀνήρπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς ἑκ τινος παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρίου οἰκίας, καὶ ἀπαγαγόντες αὐτὴν μακρὰν, τὴν ἔβλαψαν, τὴν ἐλήστευσαν καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν ἀφήκαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν σύζυγον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀπεγνωσμένη ἀντίστασις δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ. Τὴν ἐπομένην δέ, ἐνοικιάσαντες ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 ἄμαξαν, ἀφ' οὗ κατεπόνθησαν τοὺς ἵππους, τρέχοντες ἐπὶ ὥρας ἀπὸ τὰ Πατήσια εἰς τὰ Σεπὸλια καὶ ἀπὸ τὰ Σεπὸλια εἰς τὴν Κολοκυθοῦν, ἐπέβησαν εἰς τὸν ἄμαξήλατῆν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ Μενίδι. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἠρήθη, εἰς ἀπάντησιν δὲ οἱ 5 ἄγνωστοι τῷ κατήνεγκον τραύματα διὰ μαχαίρας — 14 ἐν ὄλῳ ἂν ἀγαπᾶτε, — τὸν ἀφήκαν ἡμιθανῆ, τὸν ἐλήστευσαν καὶ ἀπῆλθον ἀνενόητοι. Κανένα δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ ἡ Ἀστυνομία ἐκτὸς τῆς ἄμαξῆς ὑπ' ἀριθ. 6 τὴν ὅποιαν εὗρεν ἀδέσποτον κατ' ὁδὸν εἰς κλητῆρ καὶ ὠδήγησε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ τριῆμα... Παράδοξα πολὺ παράδοξα πράγματα καὶ τὸ λυπηρότερον εἶνε ὅτι δὲν τἀναγράφουσιν αἱ ἐφημερίδες τῆς 1ης Ἀπριλίου.

Αὐταί, κατὰ τὸ ἀπαράβατον ἔθος, ἀνέγραψαν ἄλλα καὶ ἄλλα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ψεύδους. Ἡ ἄμιλλα τῶν δημοσιογράφων συνίσταται εἰς τὸ ποῖος ὅα εἶπῃ τὸ παραδόξοτερον ψεῦμα καὶ συγχρόνως κατὰ τὸν μᾶλλον πιστευτὸν τρόπον ὥστε νὰ πείσωσιν ὅσοι τὸ δυνατόν περισσότεροι ἀναγνώσται θύματα τῆς παιδείας. Φέτος, ἂν εἶνε ἀληθῆ τἀαναγραφέντα, ἡ Ἀκρόπολις κατήγαγε σωστὸν πρωταπριλιάτικον θρίαμβον. Ἐδημοσίευσεν ὅτι ἐκομίσθη ἐκ Χαλκίδος ἀγάλμα Ἐρμοῦ, ἐξαισίας τέχνης — καὶ τὸ περιέγραψε λεπτομερῶς, — ἀνελευσθὲν διὰ τῆς βαθυκόρου καὶ ὅτι κατετέθη εἰς τὸ Κεντρικὸν Μουσεῖον. Πρῶτον καὶ σημαντικώτατον θῦμα τῆς εἰδήσεως ἔπεσε αὐτὸς ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὁ ὁποῦς ἔσπευσεν εἰς τὸ Μουσεῖον διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θῦμα τῆς Τέχνης μετ' αὐτὸν ὁ κ. Βικέλας, ἐπανελθὼν κατ' αὐτὰς ἐκ Παρισίων, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πλείστοι ὅσοι φιλόμαχοι. Ὁ ἀνταποκριτῆς τῶν Καιρῶν τοῦ Λονδίνου κ. Μπάουερς ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας νὰ ζητήσῃ πληροφορίας καὶ νὰ τηλεγραφήσῃ τὴν σημαντικὴν εἰδήσιν εἰς τὸ παγκόσμιον φύλλον. Ἄλλ' ὅταν τῷ εἶπον ὅτι εἶνε πρωταπριλιά,

— Πῶς! ἀνέκραξε, σήμερα ἔχομε 13 Ἀπριλίου!

Ὁ καλὸς εὐρωπαῖος ἦτο ὁ μόνος δικαιολογημένος διὰ τὴν εὐπιστίαν του...

Ἐπιτήδειος λωποδύτης ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ τελευταίου δριμέος ψύχους ἀφαιρέσας ἐν ἐφάπλωμα, συνελήφθη. Ὁμολογήσας δὲ τὴν πράξιν του ἐδικαιολογήθη ὡς ἐξῆς.

«Ἐκρούωνα, κύρ Ἀστυνόμη καὶ παρὰ νὰ χαθῆ ἕνας ἄνθρωπος, εἶπα, δηλαδὴ τοῦ λόγου μου, καλῆτερα νὰ χαθῆ ἕνα ἀπλώμα».

